STÂND ÎN RÂND CU MISTER JIMMY

— “Standing in Line with Mister Jimmy” 1991 —

Nebula nominee for Best Novellette 1991

de James Patrick Kelly

Traducerea: Florin Pîtea

Merg pe Hope Street, îndreptându-mă spre biroul de parolă iar Mister Jimmy îmi cântă melodia preferată, „Brain Sausage” cu Barking Fish, şi văd o coadă. La-nceput cred că am alt efect întârziat de la drog, pentru că-i formată în cea mai mare parte din tipi la costum, în toate nuanţele de gri. Fantome argintii în gri-cenuşă, femei în gri-şoarece, gri-smog, gri-trotuar - dacă sunt vreo doi înţoliţi necorespunzător, în bleumarin. Ştiţi, genul de gură-cască ce stau toată ziua la birou şi vorbesc cu computere din Tokio. Aşa că de ce mi-ar păsa? Atât doar că recunosc câţiva golani din Southie. O cunoştinţă mai veche de-a mea, Tweezer, e aproape de capăt şi e-mbrăcată c-o cămaşă albă şi cu crăvăţica aia idioată din panglică pe care trebuie s-o poarte când plasează McKrillwich-uri de nouăşpe cenţi şi deasupra are o jachetă sport de culoarea unui sac de reciclare cu mâneci care-i vin până la genunchi. Presupun că jacheta trebuie să fi fost neagră când a furat-o.

Mister Jimmy zice: „Ea este cea care vroia să fie dansatoare”, dar îmi amintesc. Nu-s atât de prost cât crede el că sunt. „Verifică, Chip”, zice el, şi pentru că e Think Mate-ul meu verific.

— Hei, Tweezer, unde-i petrecerea?

Arată prea obosită ca să stea de vrajă, ca şi când iar a dormit în şifonierul cuiva, pentru că nu zice: „Bună, Chip”, sau „Eu sunt petrecerea”, sau orice altceva. Pur şi simplu se uită prin mine parc-aş fi făcut din sticlă.

Apoi o mână mă bate pe umăr şi tipul în costum din spatele meu spune:

— Nu te băga în faţă, domnule. Capătul cozii e-n spate, mai încolo.

Scutur mâna de pe umăr fără să mă ostenesc să privesc.

— Las-o moartă, moşule. Soră-mea, aici de faţă, mi-a ţinut loc. Este, Tweeze?

Îmi spune:

— Nu eşti frati-miu, iar faţa ei e ca peretele şi-mi dau seama că s-a întâmplat ceva. Poate că-i din cauza ţoalelor, sau a companiei pe care-o are.

Tipul în costum din faţa noastră se uită urât la mine, ca şi când m-ar reţine ca să mă descrie poliţailor. Iar mâna se întoarce. E mai grea de data asta. Mă gândesc s-o muşc, dar Mister Jimmy zice: „Mai bine nu, Chip, altfel întârziem. Ia să văd

ce-i pe-aici”, şi-ncepe să-mi cânte melodia preferată, „Double-parked on Trouble Street” cu 54321, iar muzica mă plimbă de-acolo. Dar tot o notez pe Tweezer ca să i-o plătesc.

Oricum, coada e mult mai lungă decât credeam. Se-ntinde ondulându-se pe Hope Street, un şarpe îmbrăcat în lână, cu câteva sute de capete şi nici un pic de personalitate. Când o ia la dreapta pe Chelsea Avenue se schimbă. În timp ce merg de-a lungul cozii nu pot să nu simt că tensiunea ei nervoasă a ajuns într-un punct care-i suficient de ascuţit să taie până la sânge. Pentru nişte oameni frumoşi, ăştia sunt într-o dispoziţie urâtă. Poate că nu-s obişnuiţi cu cozile. Asta se-ntinde trei cvartale pe Chelsea până trece de-un Infomart şi coteşte într-o alee despre care habar n-aveam mai înainte că-i acolo. Trebuie să văd - mai sunt alţi câţiva golani, mergând pe alee, care simt aceeaşi chestie. La urma urmei, de obicei nu găseşti atât de mulţi tipi la costum aşa departe de centru. Deci ne uităm la capătul cozii, care se opreşte la o uşă de oţel vopsită-n alb, prinsă într-un toc de oţel zidit în peretele de cărămidă. Firmă nu, sonerie nu, clanţă nu, broască nu. Ar putea fi uşa din spate a Infomartului dar Mister Jimmy crede că nu.

Ei, uşa asta mă pune pe gânduri - oare-am zis că-i albă? Adică imaculată, mai albă decât cearşafurile papei. Soiul ăsta de curăţenie e greu de găsit în oraş. Totuşi, Mister Jimmy îmi spune că probabil toată chestiunea nu e mare brânză şi poate l-aş crede, atât că tipul în costum gri-porumbel din fruntea cozii se uită la uşa asta ca şi când o să-i nască copilul chiar acolo pe pavaj. Iar femeia din spatele lui transpiră, chiar dacă-i o zi răcoroasă de primăvară şi aleea e în umbră deasă. Şi oamenii din spatele ei practic vibrează. Apoi uşa se deschide şi toţi cei care nu-s la coadă se-ngrămădesc ca să tragă cu ochiul.

Ştiţi cum, când iei o doză de sclipici poţi să te uiţi fix la un lucru obişnuit şi acesta devine din ce în ce mai real până când pulsează în acea hiperrealitate stranie, scânteietoare, care-nseamnă că halucinezi? Văd un hol lung luminat de un bec fără abajur, singuratic. La capătul îndepărtat e altă uşă albă. Podeaua de ciment tocmai a fost spălată cu furtunul pentru că-n jurul gurii de scurgere încă mai sunt băltoace. Cineva a scris cu vopsea cuvintele „Trăieşte” şi „Liber” pe cei doi pereţi. Răsuflarea clădirii este umedă, caldă şi miroase precum colţurile subsolurilor. Norocosul fruntaş murmură în timp ce trece pragul,

iar eu îl scot pe Mister Jimmy dintr-o ureche ca să aud:

— ...Plină de slavă. Domnul e cu tine. Binecuvântată eşti între femei şi binecuvântat este rodul...

Tipul în costum îşi scoate căştile propriului său Think Mate şi le strecoară în buzunar în timp ce merge de-a lungul holului şi chiar înainte să se-nchidă uşa în spatele lui mi se pare că văd cum băltoacele încep să scânteieze, parc-aş avea un efect întârziat.

Femeia care urmează la coadă scoate o batistă mototolită şi-şi şterge fruntea.

— Hei, cucoană!

Unui dintre noi, spectatori neştiutori, se apropie de ea.

— Ce aştepţi?

Se holbează la el şi-şi apucă mai bine servieta diplomat, parcă vrea să-l lovească cu ea, dar se răzgândeşte pentru că are lucruri mai bune de făcut - cum ar fi să-şi facă griji dacă se deschide uşa.

Cineva de lângă mine zice:

— Ăştia nu ne spun. Nu vor să răspundă la întrebări.

Un tip în halat alb spune:

— Un drog nou, poate? şi câţiva oameni încuviinţează, dar apoi altcineva zice:

— Nuu, nu se stă la coadă ziua-n amiaza mare aşteptând droguri, iar primul tip spune:

— Poate e-atât de nou că-i încă legal.

Un ins în costum, aflat mai departe la coadă strigă:

— Lăsaţi-o-n pace.

— Hei, moşule, doar întrebam şi eu...

— Aşază-te la coadă şi află singur.

Câţiva nou-veniţi sosesc adulmecând pe alee.

— Ce-i asta, până la urmă?

Aşa că zic:

— Halucinaţie colectivă - feriţi-vă, se ia.

Râd când ăia o-ntind din scurt. Femeia îşi răsuceşte batista în timp ce-şi aşteaptă rândul.

Acum chiar vreau să aflu ce se-ntâmplă aici dar, după cum spune Mister Jimmy, ceasul ticăie, aşa că mă îndrept înapoi spre stradă. Vreau să zic, sunt tot soiul de cozi. Cozi pentru mâncare, cozi pentru slujbe, cozi pentru bilete, cozi pentru tramvai la orele de vârf, cozi în faţa magazinelor ori de câte ori

e ceva ce-ţi permiţi să cumperi, ceea ce nu se-ntâmplâ des. Aşază-te la coadă ca să-ţi iei cecul de la stat şi încă o dată ca să-l lichidezi. Se spune că dacă eşti pe ajutor social ar trebui să te-aşezi la fiecare coadă pe care poţi s-o găseşti. Poate că asta se-aplică cetăţenilor conştiincioşi, dar eu n-am răbdarea necesară. Totuşi, n-am mai văzut două sute de metri de tipi la costum, proprietari cu pantofi de piele şi cărţi de credit. Indiferent ce-o fi îndărătul uşii, valorează ceva pentru oameni care au deja foarte mult - şi pentru golani ca sărmana Tweezer, care poartă o jachetă sport bărbătească. Tot aştept să intervină Mister Jimmy cu sfatul sau răspunsul, sau un cântec sau ceva, dar tace. O coadă cu un secret. Mda, sigur că mă interesează.

Departamentul Corecţiilor este într-o clădire la fel de urâtă precum Cleveland, dar nu chiar atât de mare. Secţia confirmare se-ntinde pe tot etajul şaptişpe şi e plină de gălăgia obişnuită. Trebuie să respiri cu rândul căci toţi prolii se-nghesuie către peretele cu ghişee în timp ce mămicile şi iubitele şi complicii lor încearcă să pară invizibili pe când poliţaii trec tropăind cu imensele lor armuri albastre, târând îndărătul lor deţinuţi încătuşaţi ca nişte răţuşte galbene. Remarc nişte golani pe care-i ştiu, dar n-am venit aici să pun de-o petrecere. Am sosit în timp util. Am primit foaia la 9:00 şi e doar 10:37. Biroul de parolă îţi dă două ore la o verificare aleatorie, aşa că nu-s chiar îngrijorat pe când îmi aşez palma pe lector şi-mi potrivesc brăţara în receptor. Apoi micul ecran verde clipeşte. *Ved Chiplunkar, 1102298, prezintă-te la camera 1841.* La naiba, nu vreau să stau la poveşti cu cine ştie ce scribălău, vreau doar să fiu verificat şi să ies. Oricum, Mister, Jimmy cântă „Meat Sins” cu The Screws în timp ce caut camera 1841 şi asta mă ajută niţel.

Într-o viaţă anterioară, camera 1841 s-ar putea să fi fost o toaletă, dar acum e o debara galben-puroi, fără ferestre, aproape suficient de mare ca să-ncapă în ea un birou, două scaune pliante, un terminal şi-o femeie slăbuţă a cărei legitimaţie de plastic zice că e Angela Sternwood. Nu e cu mult mai în vârstă decât mine dar are deja o slujbă şi-un costum roşcat şi un şir de perle false. Are ochi destul de frumoşi deşi e niţel cam năsoasă, iar eu nu pot suferi cerceii parfumaţi.

— Vorbeşte-mi despre tine, Ved.

— Citeşte dosarul - sau ăştia angajează acum analfabeţi?

— Vreau doar să-ţi aud povestea spusă cu propriile tale

cuvinte.

E o replică idioată, dar i-aş ierta aproape orice unei roşcate, aşa că zic:

— Mă cheamă Chip. Am douăşpatru de ani şi două condamnări, una pentru posesiune de sclipici, una pentru c-am atacat un tip în costum ca să pot cumpăra nişte sclipici. Brăţara mea zice că-s curat. Mi-aş dori să greşească.

— Ai absolvit liceul South şi-ai fost admis la colegiul War Martyrs dar nu te-ai dus deloc. De ce?

— Nu-mi plăceau culorile şcolii.

— Şi lichidezi cecuri de ajutor social din, să vedem, '22?

Nu bag în seamă chestia asta pentru că în cele din urmă Mister Jimmy îi descoperă dosarul public. „Data naşterii este 4/11/06 - mai tânără ca tine, Chip! Are cetăţenie, locuieşte pe Green Stret 2381, sus în Heights, şi lucrează aici de mai puţin de-o lună; probabil e încă în pregătire.”

— Ai vrea, te rog, să-ţi scoţi căştile, Chip? zice ea.

Tot n-o bag în seamă.

— Aici zice că nici măcar n-ai încercat să-ţi iei o slujbă de la ultima verificare.

— Sunt alergic la ceasuri.

Când râd, pare nervoasă.

— Eşti nouă la serviciul ăsta, nu-i aşa?

— De ce spui asta? îşi muşcă buza. Oricum, suntem aici ca să vorbim despre tine.

Mister Jimmy zice: „N-o slăbi, Chip. E-aşa de nouă că probabil e încă examinată pe circuit închis. Cine ştie, poate că dacă nu-ţi vinde un costum are să fie concediată.”

— Deci, îţi place să iei ajutor social? spune ea. Trăieşti bine din optzeci şi şapte de dolari pe lună?

Îi ofer cel mai frumos zâmbet al meu. Ştiţi, zău că nu vreau să mă cert cu Angela Sternwood. Vreau s-o duc să dansăm şi să-i pun mâinile pe fund, iar mai târziu s-o aduc la mine acasă. Sau, mai bine, la ea acasă - probabil are apă caldă.

— Am spus scoate-ţi naibii Think Mate-ul ca să pot vorbi cu tine!

Acum am făcut-o să se agite. Mister Jimmy zice: „Mai bine i-ai face pe plac, Chip,” aşa că-i fac.

Las căştile pe birou şi bag mâna în sân.

— Vrei şi unitatea centrală?

E într-o pungă care-mi atârnă la gât, pe un lanţ.

— Nu.

Scoate un şervet dintr-un sertar, apucă una din căşti cu el, şterge ceara de pe ea şi citeşte marca. Mister Jimmy e un Matsushita veritabil. Se vede că-i impresionată, pentru că spune:

— Costisitoare tehnică pentru cineva în şomaj.

Împinge casca înapoi spre mine.

— De unde-ai făcut rost de el?

— Mi l-a lăsat tata în loc de fermă.

— Orice idiot poate face bancuri, Chip.

Verifică ecranul terminalului.

— Bun. Cu ce gaşcă umbli zilele-astea?

— Cu nici o gaşcă - doar eu şi Mister Jimmy împotriva lumii.

— Mister Jimmy?

Fac semn din cap către căştile de pe biroul său, iar ea zice:

— Îl cunoşti pe un anume Elvis Malloy

— Nţ.

— Elvis Malloy a fost arestat la 12:48 marţea trecută, noaptea. Se pare că ţine o casă de marionete pe Harmont Street, în Southie, şi se strecoară în cabine când clienţii sunt ocupaţi cu călăritul androidelor în timpul orgiilor. Strânge cel puţin şase portofele, poate mai multe - nu toţi păgubaşii depun plângere, bineînţeles. Apoi cineva îl surprinde. Fuge pe uşa din faţă cu un tip dezbrăcat după el şi se-ntâmplă că peste drum sunt doi poliţai care-şi servesc cafeaua. Malloy aleargă douăsprezece cvartale, aruncând „mortul” în grupurile pe lângă care trece. Poliţaii îl prind în cele din urmă, dar asupra lui nu-i nici o dovadă şi nimeni nu predă nimic la poliţie, ceea ce nu-i surprinzător având în vedere zona.

— Aşa că Malloy câştigă Premiul Nobel pentru prostie. Şi?

Gura i se strâmbă în timp ce se gândeşte la asta. Se vede c-o scot din sărite. Nu cred că-i fericită în noua ei slujbă.

— Regret că tratezi situaţia astfel. Chip, dar e hotărîrea ta.

Răsuceşte monitorul ca să pot vedea.

— Unul dintre poliţaii care-au participat la vânătoare era echipat pentru filmări. E tehnologie nouă, un program pilot.

Ameliorarea computerizată cere timp, dar obţinem nişte poze tare drăguţe.

Sunt centrat pe ecran, încadrat de-o fereastră plutitoare, reclamă la Coors, şi-un cioroi friguros care poartă pălării şi şapte sacouri. Mă uit ţintă la un portofel maro, aflat pe trotuar în planul apropiat, de asemenea centrat.

— Ce crezi. Chip? Ţi-ar place pentru album?

Am nevoie de sfatul lui Mister Jimmy, dar nu-ndrăznesc s-o las să-nţeleagă asta.

— Deci sunt acolo. El la fel.

Îl arăt pe cioroi.

— Cu el n-aţi vorbit încă? Şi probabil erau şi alţii, în afara cadrului. Unde ţi-e cazul? N-am atins deloc portofelul ăla.

Şi atunci îşi pierde răbdarea.

— N-am nevoie de caz, domnule. Pe înregistrarea asta video e un afişaj al timpului care te localizează pe Harmony Street la 12:32 A.M.

— Ce? Mă acuzi că-am ieşit după ora stingerii?

— Exact. Poate că dac-aş crede că încerci să fii maleabil, am putea găsi o rezolvare.

Ţăcăne pe tastatură, iar terminalul murmură şi deodată o foaie roz iese din fanta imprimantei ca o limbă de hârtie.

— Dar nu încerci şi ai atitudine insolentă.

Rupe coala din imprimantă.

— Presupun că nu urmăreşti ştirile. Foarte rău. Federalii se-nhamă să construiască o nouă Autostradă a Prieteniei prin Mexic pentru a asigura aprovizionarea trupelor noastre. Au stabilit cote cu braţe de muncă pentru fiecare stat, pe care trebuie să le îndeplinim, din registrele pentru ajutor social. Guvernatorul zice să măturăm străzile, iar tu eşti exact genul de gunoi pe care alegătorii au tendinţa să-l observe.

Îmi înmânează foaia.

— Prezintă-te la arsenalul Reed din Piaţa Unităţii Naţionale până mâine la prânz. Nu-ţi uita cozorocul.

— Stai puţin.

Îl bag pe Mister Jimmy înapoi în ureche şi citim împreună ordinul roz de lucru, care spune c-o să-mi primesc corespondenţa în Lagărul de Muncă Jaltipan din Statul Provizoriu Veracruz, de-a lungul următoarelor şase luni. Mister Jimmy zice: „Asta e partea cea mai umedă a junglei, Chip. Cad două sute

cincizeci de centimetri de ploaie anual. N-am să rezist nici două minute în genul ăla de climă.”

— Nu-i cinstit, zic. Am să reclam. Asta numiţi voi dreptate?

— Vrei dreptate? răspunde ea. Ia-ţi o slujbă.

Se ridică şi trece chiar pe lângă mine, ieşind pe uşă cu nasul ei mare încreţit de parc-aş puţi. Mă gândesc să i-l aranjez cu un pumn dar, aşa cum subliniază Mister Jimmy, asta va face doar ca necazul în care sunt băgat deja să pară ca o săptămână la Disneyland.

Aşa că ies iar pe stradă, simţindu-mă ca şi când tocmai aş fi fost forţat să-nghit o cărămidă. Hoinăresc prin sectorul de afaceri, singurul golan viu într-un deşert de costume, şi sunt destinat s-ajung unde a-nţărcat dracu’ copiii cu o escală programată în Mexic unde ploaia este un instrument insensibil. Din când în când îmi troznesc brăţara de una din ţevile aşezate de-a lungul bordurii, care avea aparate de taxat mai demult, când benzina costa mai puţin ca vodca. Nu-i dăunează brăţării - e indestructibilă - dar prin mână-mi trec junghiuri, ceea ce-mi aminteşte de ce-o să vină dacă nu mă gândesc repede la ceva.

Şi de ce-aş urmări ştirile când sunt mereu la fel? „Azi la Washington tipii la costum au anunţat că impozitele sunt prea mari iar preşedintele a făcut apel la sărmanii golani din America să strângă cureaua încă o dată.” *Trosc.* În plus, se vede că boarfa aia ar fi fost oricum ca o curcă congelată în pat. I-am zis cele mai bune poante ale mele şi ea nici n-a zâmbit măcar o dată. *Trosc.* Nu se discută, trebuie să apar la arsenal, altfel alarma de pe brăţara mea o să-nceapă să urle şi probabil o să-mi facă creierii supă chiar înainte să vină poliţaii să mă salte. *Trosc.* Nu, singurul mod să fentez Mexicul este să termin cu ajutorul social, şi singurul mod să termin cu ajutorul social este să fac rost de suficienţi bani ca să trăiesc, iar modul ca să fac rost de-atâţia bani este să găsesc o slujbă, dar slujbele sunt mai rare decât virginele în clasa a noua, chiar dacă ai costum. Ceea ce eu n-am. *Trosc.* Mda, bun sfat, Mister Jimmy. N-o slăbi. E nouă, vezi dacă n-o poţi intimida.

„Suntem la anaghie, Chip,” zice el. „Climatul ăla distruge apartura electronică. Nu mă poţi duce acolo; nu sunt proiectat pentru aşa ceva.”

— Atunci o să te-ascund undeva. Zău, şi eu sunt cătrănit.

„Timp de şase luni, Chip? Şase luni fară input şi înnebunesc. Şi dacă nu te-ntorci? E posibil.”

— Atunci n-o să-mi pese, nu-i aşa?

Problema e că nu poţi închide pur şi simplu un Think Mate ca pe-un tâmpit de computer oarecare. Nu ştiu exact de ce - Mister Jimmy e cel însărcinat cu înţelegerea tuturor chestiilor ăstora tehnice.

„Mă poţi împrumuta cuiva. Chip.”

— Cine, din câţi cunosc, te-ar înapoia?

Sunt atât de preocupat de discuţia în contradictoriu cu Mister Jimmy că aproape dau peste un tip în smoching, dar el mă vede mai înainte. Îşi împreunează mâinile parcă s-ar ruga, iar apoi le desparte şi, cumva, în spaţiul dintre ele proiectează o fereastră care zice:

Disperat?
Acum că Vremurile Rele
pot ruina
Oamenii Buni
Nu poţi Atinge Succesul
până nu admiţi
Eşecul
Dacă eşti gata să
Renunţi
Te Putem Ajuta
Ţinuta Obligatorie
Doar în zileie de Miercuri
Nu primim persoane fără
locuinţă

— Las-o moartă, sunt lefter.

Încerc să-l ocolesc, dar îmi stă în drum.

— Mă auzi? Poate că Iisus adună, dar eu nu.

Însă el nu vrea să mă lase să trec până nu-i acord atenţie. Bun, arată ca un ginere care-a greşit drumul când se ducea la nuntă. Poartă o cămaşă albă cu guler scrobit şi-un brâu lat. Smochingul e negru şi are o garoafă aibă în reverul de mătase. E-un omuleţ cât un nod, cu o expresie paşnică, aproape bleagă, pe care n-o prea vezi în oraş. Poate că papionul îi e prea strâns şi tipul nu primeşte suficient oxigen.

Aşa că-mi zic, uite alt efect întârziat, ceea ce e-n regulă pentru că-n acest moment mi-aş dori puţină halucinaţie gratuită,

iar apoi îmi pică fisa.

— Hei, asta are vreo legătura cu coada de pe Chelsea Avenue?

Bate iar din palme şi între ele apar cuvintele:

Trăieşte Liber

Îmi oferă un zâmbet care are cam opt dinţi în plus. Nu spune nimic.

— Am fost acolo azi-dimineaţă. Nimeni n-a vrut să-mi zică ce aşteptau.

Oferindu-mi încă zâmbetul lui pentru fotograf, bate din palme pentru ultima dată şi fereastra se-nchide. Nu spune nimic.

—- Deci, ce-nseamnă toate astea?

Încetează să mai zâmbească şi ridică din umeri.

— Ţi-am pus o întrebare, omule. Ce e-n spatele uşii ăleia blestemate?

Mister Jimmy îşi dă seama că mă-nfurii pe individul ăsta, aşa că-ncearcă să mă liniştească, punând „Vegetable Kingdom" cu Round Woman Square Men. Dar nu vreau viori, vreau răspunsuri. Când îl apuc de revere şi-l scutur îi cade floarea, iar el scoate un sunet ciudat, gâlgâit.

— Răspunde-mi, măi papagalule.

Aşa că el deschide gura şi-mi arată din nou toţi dinţii ăia perfecţi, atât doar că îndărătul lor nu-i decât o gaură trandafirie. Încearcă din răsputeri să zică ceva, dar sună parc-ar înghiţi un şarpe. Îi dau drumul. Îi spun să-nchidă gura dar nu vrea. E ca şi când doreşte să se-asigure că-i văd ciotul lucios agitându-se, parcă e *fericit* că i s-a tăiat limba, ca şi când acesta e secretul succesului său şi vrea să mi-l împărtăşească.

O-ntind, dar se ţine după mine, „Ah-ahh-er-ah!" şi-mi îndeasă un plic în buzunar, iar apoi poate-şi dă seama că-s pe cale să-l lovesc pentru că se retrage.

Fac câţiva paşi înainte să mă întorc, dar a dispărut. Parcă l-a înghiţit strada. Pe lângă mine se-nghesuie tipi la costum, aflaţi în drum spre prânz, în timp ce ferestre cu reclame ne alunecă pe deasupra capetelor. Treaba-i ca de obicei în ţara zgârie-norilor, aşa că de ce tremur? Pentru că ceea ce-mi trebuie, de fapt, acum sunt cam 10 cm^3 de sclipici. Da, aşa de disperat sunt - creierul îmi dă senzaţia că mi se umflă-n cap de

la prea multă gândire, şi-am fost aproape de-un efect întârziat toată dimineaţa. Dar ştiu că Mister Jimmy are dreptate când îmi aminteşte că, dacă brăţara mea afişează pozitiv pentru drog, ăia or să mă nenorocească mâine la arsenal. Râd, fiindcă-mi dau seama că tocmai m-am înscris la coada de pe Chelsea Avenue. Asta-i cea mai nasoală zi din cea mai nasoală viaţă trăită vreodată, şi din moment ce nu pot obţine nimic din ceea ce vreau, poate *ar trebui* să renunţ. Aşa că scot plicul şi-l deschid, şi iată-l pe Ben Franklin înverzindu-mi ochiul, iar pe partea cealaltă cuvintele „*In God We Trust*" au fost încercuite cu roşu. Poate că motivul pentru care nu-mi simt picioarele atingând trotuarul este că n-am mai ţinut în mână o bancnotă de-o sută de dolari. Nu-i o euforie aşa intensă ca de la sclipici, dar merge.

Dacă scoţi la aer aşa mulţi bani în Southie, golanii îi miros şi se strâng roi, dar poate că-n centru asta se-ntâmplă tot timpul, pentru că tipii la costum nu-mi acordă nici o atenţie în timp ce strecor banii în punguţă, lângă unitatea centrală a lui Mister Jimmy. Pornesc spre casă cu timpul de gândire aproape epuizat şi scorul: întrebări 32, Răspunsuri 0. Soluţia evidentă este să uit ceea ce tocmai s-a întâmplat şi să petrec puţinul timp care mi-a rămas lăsând acest miracol să se scurgă în toate toaletele mele preferate din oraş. Sunt foarte tentat, dar Mister Jimmy zice: „Chip, dacă ai de ales între costum şi lopată, e un magazin al Armatei Salvării pe strada 11 Iunie," ceea ce nu-i sfatul pe care-l aştept, chiar dacă are sens.

— Dar pentru ce naiba mă aşez la coadă?

„Poate e o şansă să scapi de Mexic. Până acum tot ceea ce ştiu este că o fundaţie «Trăieşte Liber» a fost stabilită ca o organizaţie caritabilă, scutită de impozite, în New Hampshire, acum patru ani. Nu există nici un raport anual şi cineva a pus IRS-ul să le blocheze încasările, dar cel puţin ştim că-s trecuţi în fişiere aşa că, probabil, sunt o firmă legală. Zic că trebuie să verificăm."

Acum sunt îngrijorat, fiindcă „probabil" e-un cuvânt ce ţine de noroc şi eu de obicei am ghinion. Ceea ce vreau de fapt e o chestie sigură, numai că singura pe care-o am e-un sejur de şase luni în iadul verde. Cred că Mister Jimmy are dreptate: când eşti disperat, mergi la noroc.

Aşa că, după o oră, un nou Chip colindă pe Chelsea Avenue, deghizat într-un costum cenuşiu de lână şi-o cămaşă

albastră şi-n pantofi de plastic. Am scurtat pantalonii şi-am prins tivul smuls cu bandă Kmart, dar n-am putut face nimic în privinţa umerilor. Tot echipamentul a costat doar douăştrei de dolari, iar ăia mi-au băgat în pachet chiar şi-o cravată de culoarea pizzei vechi. Deci sunt îmbrăcat corespunzător şi mi-au rămas şapteş' şapte de dolari de la îngerul în smoching şi nouă din portofelul pe care l-a aruncat Elvis Malloy pe Harmony Street, împreună cu economiile mele de-o viaţă - doişpe - şi mă-ntreb cât noroc o să cumpăr cu nouăşopt de dolari. Mister Jimmy termină „Contents Under Pressure" cu Vinnie's Ear pe când ajung la coadă.

Mă uit după Tweezer, dar probabil a intrat deja pe uşă. Coada e mai scurtă - capătul e aproape de colţul lui Hope cu Chelsea, în faţa magazinului de covoare cu preţ redus. Tibawi. Aproape că nu m-aşez la rând din cauza bătrânei doamne care ţine-n braţe un câine. Nu pot suferi câinii, în special câinii lacomi, proşti, inutili ai oamenilor bogaţi. Ăsta pierde ghemotoace de blană sârmoasă şi miroase ca o canapea veche pe care-a lăsat-o cineva în ploaie.

Doamna se-ntoarce şi se uită lung la mine, iar eu mă uit lung la ea şi cred că nici unuia din noi nu-i place ceea ce vedem. Probabil nu agrează creolii - sau negrii, sau hispanicii, sau asiaticii. Poartă un taior de culoarea cimentului şi-o fustă asortată, iar în jurul gâtului are o eşarfă de mătase strânsă cu un inel lat de aur pe care, pariez c-aş putea să iau cincizeci de dolari, dacă-i veritabil. Doamna are păr cărunt, atât de rar că-i vezi pielea albă a capului. Mâneca îi luceşte de la bale de câine, uscate.

— Bună! zic. Ea nu spune nimic. Nu prea pare disperată. Poate că n-a putut să ia bilete la operă.

Dă din cap către mine, mută câinele într-o poziţie mai comodă şi se-ntoarce iar cu spatele. Câinele se cocoaţă şi mă priveşte peste umărul ei.

Coada se târăşte înainte. Afacerile merg straşnic la magazinul de solduri Tibawi. Etichetele cu preţurile covoarelor orientale expuse în vitrină s-au decolorat de la soare. Mai sus, mochetele gazon şi verde-muşchi se-ngălbenesc pe la margini. Un bărbos fermecător, ca un baros, stă îndărătul uşii şi ne priveşte parcă s-ar gândi să-nchidă şi să se-aşeze şi el la coadă. Ar face bine să se grăbească şi să decidă, fiindcă în urma mea a

apărut acum un tip fâţâit, într-un costum cu vestă, culoarea mangalului. Alţi doi oameni se ceartă în legătură cu viitorul curs al paladiului la Bursa de Mărfuri în timp ce se aşază în urma lui. Pe urmă vine un golan într-o jachetă Raiders, negru cu argintiu, şi întreabă ce aşteptăm, iar bătrâna doamnă devine rigidă. Când văd sclipirea din ochii golanului, mă hotărăsc să nu-i spun drogatului ăstuia despre necazurile mele. Nu sunt deloc treaba lui şi, în plus, gândul la ele nu face decât să mă scoată din sărite. Nu recunosc nici faţă de el, nici faţă de nimeni altcineva, că nu ştiu exact de ce sunt aici. Hei, nu ştiu exact de ce m-am născut sau unde-a plecat mama sau de ce pute rahatul, e bine? Ignoranţa nu mă face fericit, dar asta-i situaţia. Aşa că-i zic s-o-ntindă, numai că durează câtva timp până înţelege, din cauza tuturor sclipirilor minunate care-i umplu ţeasta. Când pleacă, trag cu ochiul la tipii în costum ce stau la coadă în spatele meu şi, deşi se uită-n altă parte, sunt sigur că se bucură că m-am descotorosit de golan, pentru că nici ei nu vroiau să răspundă la întrebări. Nu le spui străinilor că eşti disperat - e destul de greu s-o recunoşti faţă de tine însuţi. Dar le simt mirosul fricii, sau poate că-i izul propriei mele transpiraţii. Mă-ntreb dacă asta i s-a întâmplat lui Tweezer. Coada m-a subjugat. Nu sunt sigur că mai pot pleca.

Oricum, am ajuns până la colţ când Angela Sternwood trece pe lângă mine fără să mă vadă. Poate că-i vina noului meu costum, dar mă-ndoiesc că mai vede ceva. E-aşa de furioasă încât genunchii nu i se mai îndoaie când merge, iar faţa îi e încruntată, parcă s-ar gândi la lucruri pe care şi-ar dori să le spună cuiva. Sper că nu mie. Aproape cad în stradă când se-aşează la coadă.

— Sternwood!

Mă aplec şi fac semn cu mâna, încercând să-i atrag atenţia.

— Hei, Angela!

E prea ocupată de foratul unor găuri în trotuar cu privirea, iar pe urmă coada mă aduce după colţ, pe Chelsea. Câinele strănută şi bătrâna doamnă îl alintă, apoi îl sărută. Poate că-i inspir mai multă încredere acum, pentru că zice:

— E bolnav, sărăcuţul, dar ştiu că ei îl pot vindeca.

Însă eu nu vreau să vorbesc cu ea. O vreau pe Angela. Durează cam treizeci de secunde până ajung la supradoză de

curiozitate şi merg înapoi. Ţipătul lui Mister Jimmy îmi e ca un cui în ureche, aşa că-l smulg de acolo. Ei, coada avansează şi nu pierd decât nouă locuri.

— N-ar trebui să fii în centru, luându-le orfanilor banii de lapte?

Îmi trimite o privire care-i aproape tot atât de prietenoasă ca un pumn - apoi mă recunoaşte.

— O, *nu.* Ce naiba faci aici?

— Eram la coadă, mai în faţă. Am venit în spate să-ţi ţin companie.

I se umezesc ochii.

— Iisuse. Nu merit asta.

O lacrimă i se scurge pe faţă.

— Lasă-mă în pace.

Îmi place felul cum plânge. Unii oameni bocesc, alţii îşi trag nasul şi-ncearcă să se oprească, însă cei mai mulţi oameni plâng pur şi simplu pentru public. Lacrimile Angelei sunt numai ale ei. Nu e ruşinată de ele, nu e mândră - sunt ceva ce apare uneori când lumea te izbeşte în faţă şi nu-i nimeni căruia să-i răspunzi c-o lovitură.

— Ei, n-o să ajungi niciodată să mă cunoşti dacă mă tot goneşti.

Nu-i spun că mă atrag femeile care-mi cer să le las în pace.

— Ascultă, derbedeule, nu-mi placi deloc mai mult în costum decât îmi plăceai în tricou.

— Mi se pare că stăm la aceeaşi coadă.

Nu trebuie să răspundă, pentru că rândul se strânge şi înaintăm. Când îl pun la loc pe Mister Jimmy, s-a calmat. Dăm colţul şi avansăm încet pe Chelsea cam zece metri înainte ca şirul să se adune la loc şi să se oprească. Oamenii murmură şi mormăie şi îşi aşază servietele între picioare şi se uită la ceas şi se ridică pe vârfuri să privească înainte. Tipul în costum din spatele meu începe să fluiere, de parcă s-ar duce la circ. E chel dar are-o barbă sură, aşa deasă că arată ca şi când ar avea capul cu susu-n jos. Individul din faţa Angelei deschide un readman şi-şi aşază mâna paravan, ca numai el să poată vedea ecranul.

Între timp o privesc pe Angela de la spate. Are degete lungi şi suple, de chitarist - nici un inel - şi genul de muşchi la

picioare pe care nu-i capeţi stând pe canapea şi uitându-te la comedii de situaţii. Părul ei roşcat e tuns într-o perie mătăsoasă. Decid că mi-aş putea croi drum pe sub nasul ei. Sigur, i-aş pune-o dacă n-ar fi cine este.

În cele din urmă oboseşte să se tot poarte de parcă n-aş privi-o.

— De unde-ai luat hainele astea? De la Armata Salvării?

Lacrimile i s-au uscat.

— Le-am găsit pe trotuar, pe Harmony Street.

— N-ar trebui să faci aşa multe glume, Chad. Oamenii care sunt într-adevăr deştepţi nu încearcă atât de tare s-o dovedească. Ştii, dacă ai fi fost cinstit cu mine nu te-aş fi trimis în Mexic.

— Poate că nu plec. Poate de-asta sunt aici, la coadă.

— Crezi c-or să te ia? Clatină din cap. Ei, poate o vor face. Vrei să-ţi spun ce gen de necazuri îţi pot aduce glumele? Am făcut o glumă astăzi pentru că m-ai enervat.

Se încruntă.

— Nu, nu numai tu; sutele de proli pe care i-am văzut înaintea ta. Nici unul dintre voi nu vroiaţi să aveţi de-a face cu mine. Nu vroiaţi să mă lăsaţi să vă ajut, mă insultaţi. Dar dintre toţi. Chad, tu ai fost deosebit de supărător, pentru că ai creier şi-l iroseşti.

Mister Jimmy zice: „Vrei să ştii de ce e-aici? I-am verificat dosarul public. Felicitări, Chip, cred că tocmai ai determinat concedierea noii tale asistente sociale.”

— Ştii, nu le-a păsat că ţi-am dat foaia roz. Am de îndeplinit nişte cote; asta am fost angajată să fac. Dar au zis că m-am implicat prea rnult în discuţie. Vezi, am făcut o glumă. Ţi-am zis să nu-ţi uiţi cozorocul şi din cauza asta vineri e ultima mea zi de lucru. Au zis că n-am avut o atitudine suficient de profesională. Vor funcţionari care pot menţine distanţa cuvenită.

Ea e cea care mi-a făcut rău, nu? Aşa că ar trebui să mă bucur privind-o cum dă de necaz - dar nu pot. Poate din cauză că oamenii din jurul nostru trag cu urechea. Sunt sigur că deja au hotărît că suntem învinşi amândoi.

— Se pare că aici, în oraş, ăştia-i ajută al naibii de mult pe golani s-o dea în bară.

— Nu sunt golancă.

Trebuia să ştiu că s-ar simţi insultată.

— M-am dus la liceu, am trecut examenul pentru servicii civile. Oamenii ăştia nu sunt golani.

— Atunci ce fac aici?

— Acelaşi lucru ca şi tine.

— Încearcă să nu plece în Mexic?

Asta-i închide gura pentru o vreme. Coada ne târăşte pe lângă farmacia Chelsea şi duşurile publice Superior - *Apa Noastră Garantat 100% Netoxică.* În timp ce trecem pe lângă restaurantul pescăresc Felipe, aroma uleiului încins îmi aminieşte că astăzi încă n-am mâncat. Mi-e suficient de foame ca să adun rondele de ceapă dintr-o pubelă.

— Îmi pare rău, Chad.

Angela e abătută, cu mâinile în buzunare şi capul plecat, fără să-mi mai lase mare lucru de văzut.

— Mai mult regret că am fost concediată, dar cred că-mi pare rău şi pentru ce ţi s-a întâmplat.

— Sigur, doar că-s Chip.

— Ce?

-— Mă cheamă Chip, nu Chad. Ce-are dacă iei ajutor social, ca restu' lumii? Cel puţin până găseşti altă siujbă.

— Nu înţeleg. Scutură din cap. Odată ce-ţi apare un talon de ajutor social în dosar, cei de la personal presupun că, probabil, eşti inapt pentru angajare. Aş fi norocoasă dacă aş găsi ceva cu salariu minim. Poate dacă aş avea nişte economii, aş putea trăi din ele cât timp aş căuta prin JobLink..., dar nu deţin, şi am chiria, hrana, reţeaua şi cartela de transport. Sunt datoare încă cinci ani pentru bursa de studii.

Deci de-asta singura muncă ce mi-au oferit-o ăştia vreodată a fost răzuitul gumei de pe scaunele de autobuz. Mister Jimmy încearcă să-mi distragă atenţia cu „My Career (in Air Conditioning)” de Cheap Wine, care-n mod normal mă face să râd, numai că ar fi trebuit să-mi spună că niciodată n-am avut vreo şansă pentru un serviciu adevărat. Dar tocmai când sunt gata să-l iau la întrebări pe chestia asta, tipul în costum din faţa noastră devine neatent şi-şi înclină readmanul, aşa încât pot să-l văd. Pe un ecran este mesajul îngerului meu despre Vremurile Rele şi Renunţare, pe celălalt sunt aceleaşi cuvinte, dar aranjate într-o altă ordine, parcă ar fi un fel de cod. Îi fac semn cu cotul Angelei.

— Vezi? şoptesc.

— Şi? ridică ea din umeri. E peste tot în JobLink.

Vorbeşte suficient de tare ca tipul în costum să audă şi să-şi închidă readmanul.

— Dacă stau să mă gândesc, unde l-ai văzut? Eşti pe ajutor social, nu-ţi poţi permite să te abonezi la reţea.

— Un tip a venit la mine pe stradă şi-a deschis o fereastră de buzunar. Am tras cu ochiul şi-asta-i tot. El nu mi-a zis nici o vorbă şi pe urmă a dispărut.

Nu pomenesc bancnota de-o sută de dolari pentru că am mai mulţi ascultători decât doresc, chiar dacă-s toţi tipi bogaţi, la costum.

— Încă mai aştept să-mi spună cineva ce-nseamnă.

— *Spaţiul*, prietene.

Când individul cu barbă se-apleacă spre noi, simt mirosul tuturor barurilor de pe DuPont Street

— Suntem în drum spre noua colonie L5, *Staţia Libertăţii.*

Angela priveşte spre colţul de cer unde lunaticii se joacă de-a casa.

— Tot ce ştiu este că o fundaţie cu mai multe secrete decât CIA a început să dea această reclamă cam acum o săptămână. Un tip de la etajul şaptesprezece a răspuns reclamei miercurea trecută şi, probabil, a primit vreo ofertă, pentru că nici măcar nu şi-a mai dat osteneala să revină şi să-şi golească biroul.

— Nu e *evident*? se băgă iar astronautul în conversaţia noastră. Trăieşte *Liber.* Dacă avem de gând să supravieţuim ca specie, trebuie să ne eliberăm din puţul gravitaţional. Rupeţi lanţurile Pământului. Departamentul Spaţiului are nevoie de *cei mai buni,* de cei mai inteligenţi şi rnai viteji. Noii *pionieri*.

Evident că este unul dintre acei gură-spartă care au pentru toate câte o explicaţie - greşită.

— Eu n-am auzit asta, zice tipul în costum din spatele lui. Verişoara mea locuieşte în New Hampshire şi spune că Partidul Libertăţii construieşte un nou co-op în Munţii Albi şi poate recrutează oameni de afaceri ca să ajute la administrarea lui.

— Privesc de-azi dimineaţa de la nouă, spune altcineva. Am ocolit cvartalul de nu ştiu câte ori. Până acum au intrat câteva mii pe puţin, dar n-a ieşit nimeni. Ăştia nu resping *pe nimeni*?

— Am auzit că la mijloc sunt charismaticii. Ăştia iau pe

oricine pot.

— Crezi că îndărătul acelei uşi aşteaptă *Dumnezeu* ? pufneşte astronautul. Sigur nu sunt elfii albaştri? Ascultă, *Staţia Libertăţii* se deschide peste numai trei ani...

— Poate că oamenii nu pot pleca, îi spun Angelei.

— Ce?

— Poate că ăştia adună corpuri calde pentru armată. Sau lichidează pe oricine trece de uşă. *Pac.* Îl împuşc pe astronaut cu degetul. Control direct al creşterii populaţiei.

N-o cred neapărat, o spun doar ca să provoc o reacţie. Tac cu toţii preţ de vreo trei secunde şi apoi tabără împreună pe mine, cu vocile ascuţite de frică.

— Poliţiştii n-ar sta pur şi simplu...

— ...un lucru precum Constituţia.

— Lucrurile stau rău, dar nu *atât* de rău.

— ...scurgerea de creiere, zice astronautul. Poate dacă n-ar fi dorit decât oameni pe *ajutor social...*

Mister Jimmy spune: „Uşurel, Chip, ăştia sunt tipi la costum. Nu sunt construiţi pentru necazuri; dacă-i sperii, s-ar putea să facă vreo prostie”.

— Bine, zic, bine, aveţi dreptate, şi ridic mâinile să mă predau, dar sunt prea nervoşi ca să ia prizonieri. Mă salvează câţiva golani asiatici în cămăşi-oglindă, care se plimbă ţanţoşi pe stradă, de parcă ar încerca să se hotărască pe care din noi să-l atace mai întâi, în timp ce se apropie, toată lumea încetează să se certe şi se uită urât la ei, inclusiv eu. Sunt surprins de reacţia mea, dar e ca şi când n-am de ales. Şi eu sunt în rând, nu-i aşa? Am ajuns până aici împreună şi avem cu toţii de apărat locurile noastre, şi nici un derbedeu ignorant de pe stradă n-o să-l oprească pe nici unul dintre noi să ajungă acolo unde mergem.

Un golan îl întreabă pe altul:

— Ce aşteaptă gagiii ăştia aici, omule? Transplanturi de personalitate?

Celălalt chicoteşte.

Nimeni nu zice nimic după ce trec golanii. Avansăm încet, timp de câteva minute, în tăcere, iar coada slăbeşte puterea pe care-o are asupra mea. N-am nimic de făcut decât să mă gândesc, ceea ce e o tortură. Mister Jimmy încearcă să mă ajute, cântându-mi melodia preferată, “Go Away Please Stay” cu

Lezbelh. Nu merge. Când mă uit îndărăt, cel puţin cincizeci de tipi la costum sunt încolonaţi în spatele meu, dar mă simt de parcă mi-ar sta pe piept. Ne trebuie un cântec tematic. *Aşează-te la coadă, totu-i bine aici la coada cu minte proprie.* Ar trebui să scriu asta şi s-o trimit lui Lezbeth, numai că tipii la costum nu fac aşa ceva. Nu aici e locul meu. Mister Jimmy îmi reaminteşte de Mexic şi-mi spune că ne apropiem de capăt, însă, pe urmă, mă gândesc la o scurgere pe o podea de ciment şi la băltoacele-alea. Ştiu că doar am inventat chestia aia, că ne împuşcă pe toţi. Totuşi, zău că arăta de parcă ăştia tocmai curăţaseră o mizerie, nu-i aşa?

Mister Jimmy zice: „Nu e omorît nimeni. Suntem în America, Chip, iar aceştia sunt contribuabili. Vite din care se mulg bani - ăia nu-şi pot permite să măcelărească cireada. În plus, n-avem de ales”.

— Şi de ce-aş avea încredere în tine? Nu mi-ai explicat niciodată că dacă iau ajutor social nu pot primi o slujbă adevărată. Tu ar trebui să-mi spui chestia asta, dar nu, sunt nevoit s-o aud de la Angela.

“Chip, tatăl tău lua ajutor social când te-ai născut, iar tu ai început să-l iei cu mult înainte de-a mă cumpăra. Nu vroiam să te descurajez. În plus, nu e adevărat că nu poţi obţine un serviciu; e doar ceva mai greu.”

— Ar fi trebuit să-mi spui.

Angela priveşte peste umăr.

— Vorbeşti cu mine?

— Nu, mă cert cu Mister Jimmy.

— Cine câştigă?

Nu încape vorbă, prefer mult mai mult să vorbesc cu ea decât cu Mister Jimmy. Când cercelul ei prinde o rază de soare, emană parfum, care precis e plin cu feromoni, fiindcă de-abia mă pot abţine să n-o îmbrăţişez şi să n-o ciugulesc.

— Ce nu înţeleg, zic, e de ce te afli aici. Ai putea apela la un prieten pentru un împrumut care să te susţină.

Face o pauză, invitându-mă să vin lângă ea.

— Am absolvit şcoala luna trecută. De-abia m-am mutat aici.

— Arăţi aşa bine şi n-ai nici un prieten vechi căruia sâ-i telefonezi?

— A fost o lună grea. Îmi zâmbeşte galben. Nu vreau să

vorbesc despre asta.

— Bun. Cum se face că nu porţi un Think Mate?

— Îmi place să hotărăsc singură.

— Ei bine, poate eşti mai deşteaptă ca mine.

— Sau tu eşti mai leneş ca mine. Scoţi vreodată chestia aia din urechi?

— De ce? Ideea mă surprinde. Când?

— Ştiu şi eu - când te uiţi la video. Noaptea, înainte să te culci.

O lovesc uşurel cu şoldul.

— Vrei să afli la faţa locului?

Se înroşeşte şi iar se aşează în faţa mea. Nu-mi pot da seama dacă mă tachinează sau nu. Mister Jimmy cântă “Burning the Snow” cu Penile Colony, care hotărăsc că nu-mi mai place ca înainte. Îi spun că pentru o vreme nu mai vreau să ascult muzică. Acum se face mai frig, în timp ce soarele atinge orizontul. Vârtejuri de gunoaie se iscă pe stradă. Coada nu se mai poate hotărî. Se mişcă în spasme. Uneori se repede, apoi se opreşte şi-şi trage răsuflarea înainte de-a se târî mai departe. Probabil unii dintre tipii la costum, din faţă, renunţă şi merg acasă, la friptură şi la aşternuturi curate. Nu sunt suficient de disperaţi. Angela nu pare atât de disperată. Mă-ntreb dacă eu sunt.

Un avânt mare ne face să traversăm Martyrs Street şi aproape am ajuns. În faţa noastră, fereastra galbenă a Infomartului pluteşte deasupra trotuarului, iar reclama o parcurge, scrisă cu litere suficient de înalte ca să fie selecţionate la Celtics. *Infomart... mai mult decât doar informaţii... cunoaştere..* Restul parterului e ocupat de-un magazin de roboţi uzaţi numit Era Maşinilor. Poţi cumpăra aspiratoare-robot şi maşini de tuns iarba, videouri mobile şi cărucioare inteligente care te urmează pretutindeni, tricicluri şi procesoare de hrană care transformă pasta de soia în valoare de un dolar într-o masă pentru şapte inşi - dacă nici unuia dintre ei nu-i e foarte foame. E o vitrină pline cu clone ThinkMate, iar lângă ea sunt păpuşile, modele sport suple în uniforme strălucitoare şi maşini sexuale cu priviri pofticioase, buze mari şi piele care nu se pătează.

Chiar în faţa noastră, trei tipi la costum se desprind din rând şi o-ntind pe lângă noi ca nişte gândaci de bucătărie pe

care-ncearcă cineva să-i strivească. După ce dispar, văd că i-au speriat doi poliţai în echipament de luptă complet. Pe alee e parcată o dubiţă de patrulare cu locuri comode pentru douăzeci de inşi. Presupun că până şi tipii la costum sunt arestaţi din când în când. Poliţaii ăştia au o înfăţişare stranie, deşi nu sunt sigur de ce anume, până când Mister Jimmy îmi arată cele două gâlme de pe căştile lor, una pentru reflector, cealaltă pentru lentile. Legitimează oamenii la întâmplare. Caută criminali la o coadă de oameni disperaţi - e o idee atât de bună, încât sunt surprins că poliţaii s-au gândit la ea. „Fii calm, Chip”, zice Mister Jimmy. „Eşti pe teren legal până mâine la prânz.”

Îi ating braţul Angelei.

— Ăla e echipamentul cu care m-au prins?

Unul dintre poliţai tropăie de-a lungul trotuarului, se opreşte la vreo trei metri de noi şi-i cere unui tip în costum să-şi spună numele.

— Da, numai că noaptea folosesc infraroşii, zice Angela. Când îţi identifică amprentele vocale şi imaginea, îţi pot accesa toate fişierele G3, până la cele zilnice, în mai puţin de trei secunde.

Poate c-aş fi îngrijorat dacă aş înţelege ce mi-a spus, dar informaţiile tehnologice sunt domeniul lui Mister Jimmy. În plus, tipul cu readmanul e suficient de speriat pentru amândoi. E alb ca peretele când se-întoarce spre Angela.

— Pot citi *datele zilnice?* şopteşte.

Ea încuviinţează. Tipul încearcă să se strecoare pe lângă mine, însă, din moment ce port costum, hotărăsc să joc rolul de cetăţean conştiincios. Reuşesc, să-i stau în drum suficient de mult timp.

— Scuzaţi-mă, domnule.

Poliţaiul ăsta ar putea să se ia la trântă cu un urs.

— Vă duceaţi undeva?

Nu-i vine deloc greu să ţină un costum moale. Îl identifică pe tip ca fiind Lawrence Prendergast, data naşterii 7/9/88, un angajat al trustului Atlantic, urmărit pentru anchetă sub acuzaţia de folosire neautorizată a unui instrument de credit. Când poliţaiul îl percheziţionează, află că burdihanul lui Larry este, de fapt, o centură-poşetă căptuşită cu suficienţi bani lichizi ca să cumpere de băut pentru întregul oraş. După trei minute, Larry a fost încătuşat, instruit cu privire la drepturile sale şi

urcat în dubă. Dat fiind felul cum cască ochii tipii în costum din jurul meu, mă-ndoiesc că vreunul din ei a mai văzut aşa de-aproape cum se face dreptate.

— Are *noroc* că l-au prins aici, zice astronautul, pentru că-n *Staţia Libertăţii* nu-i nici o *puşcărie.* Bugetul era prea restrâns.

Nimeni nu zice nimic. Nu vrem să-l încurajăm.

— Dacă-ncalci legea acolo sus, e de preferat să poţi respira *vid.*

Râde de propria sa glumă. Cineva trebuie s-o facă.

În cele din urmă, ajungem la intrarea aleii. Culorile se şterg în amurg şi e greu să deosebeşti oamenii de umbre. În curând, oraşul va fi suficient de cenuşiu ca să ne ascundă pe toţi, dar la acea oră va fi prea târziu. Uşa cea albă a luat culoarea osului. Suntem la vreo doisprezece metri de ea - în faţa noastră sunt douăzeci, poate treizeci de inşi. Fiecare pas pe care-l fac e o bătălie, şi nu mai sunt sigur dacă vreau să câştig războiul.

„Uşurel, Chip”, zice Mister Jimmy, „nu pot face asta fară tine. Aproape am ajuns.”

Mă concentrez asupra cefei Angelei şi-i urmez parfumul prin înserare. Sigur am luat-o razna, pentru că stau la coadă ca să sar în prăpastie cu un grup de străini şi, în loc să mă cuprindă panica, asemeni oricărei persoane normale, halucinez despre cum ar fi dacă ea s-ar culca pe-o pernă verde şi pleoapele i s-ar închide, iar buzele i s-ar întredeschide pentru mine. E o tipă în costum şi eu sunt un golan leneş; dar deodată lucrul cel mai important din lume este că atâta timp cât stau la coada asta, n-am să simt niciodată deliciul pe care mi-l poate dărui ea. Îi ating braţul şi ea se-ntoarce, iar acum trebuie să vorbesc, chiar dacă Mister Jimmy îmi zice să tac, şi nu pot gândi, numai că vorbele mă iau prin surprindere şi ascult uluit ceea ce spun.

— Ai minţit când ai zis că n-ai economii. Poate că nu-s suficiente, dar ai ceva. Nu eşti genul care să rămână complet falită. Cât, Angela?

— De ce ţi-aş spune?

Râd, pentru că o dojană de-a ei mă îndreaptă mai mult decât toată voioşia de paradă a lui Mister Jimmy.

— Suma nu merită efortul jafului, dacă la asta le gândeşti.

Aşteaptă să răspund, însă nu zic nimic. Doar ea trebuie să hotărască dacă are încredere în mine.

— Aproape treizeci de dolari. De ce. Chip?

Acum mă gândesc, iar lui Mister Jimmy nu-i place chestia asta, pentru că gândirea nu e treaba mea.

— Chip, Chip! Ce-i asta?

În faţa noastră, căţeluşul cel urât începe să urle. Poate că-i e frică de întuneric. Îmi deschei la gât cămaşa nouă, albastră, scot punguţa, îmi iau banii de lângă unitatea centrală a lui Mister Jimmy. Îi arăt bancnotele

— Treizeci şi cu nouăşopt fac o sută douăşopt. Pe banii ăştia ai putea să stai în apartamentul meu timp de şase săptămâni, lejer. Chiria e plătită pe luna mai. Aşa c-o să trăieşti într-un subsol şi-o să mănânci supă publică şi-o să-ţi amâni plata datoriei, iar restul o să-i cheltui căutându-ţi o slujbă prin reţea. Lucrul cel mai rău care se poate întâmpla este ca peste câteva săptămâni să te-aşezi iar la coadă, numai că, de data asta, vei fi falită când ai să intri pe uşă. Şi ce? Crede-mă că oricum nu-ţi poţi cumpăra cu treizeci de dolari loc la clasa-ntâi pe navetă.

— *Scuzaţi-mă,* doamnă, zice astronautul, dar sper că n-aveţi de gând să-l ascultaţi pe acest individ. Afirmaţi oare cu *seriozitate.*

Mă întorc şi-i dau un dos de palmă peste gură.

— Dacă mai scoţi un cuvinţel, moşule, îţi smulg barba şi ţi-o bag pe gât!

Mă uit urât la el şi-mi dau seama că mă crede. Ca toţi tipii la costum, are tot atâta coloană vertebrală cât o banană. Cei din spatele lui murmură dezaprobator, dar sunt prea ocupaţi cu gânduri despre coadă ca să-mi mai facă necazuri.

Lătrăturile furioase ale câinelui sunt retezate când uşa se închide. Mă-ndoiesc că era îmbrăcat corespunzător. Prin frig se răsfrânge ecoul tăcerii. Angela nu s-a mişcat, iar între ea şi tipul în costum din faţa noastră a apărut un interval.

— Mişcaţi-vă, ţipă cineva.

— Hai *să mergem*.

Coada e nerăbdătoare.

— Nu ştiu ce să zic, spune ea.

— Ţi se pare înţelept? Nu-i rău pentru un golan leneş?

— Nu glumeşti?

Sunt suficient de aproape ca să-i văd răsuflarea. Mă gândesc cum ar fi s-o gust.

— Ai face asta pentru mine?

— Sigur. Şi aş face-o şi pentru mine. Aici am o viaţă. Poate că-i împuţită, dar e-a mea. Ai zis că vineri e ultima ta zi. Ce-ar fi să te duci mâine la lucru, să mă scoţi de pe lista braţelor de muncă şi să mă treci la loc, la ajutor social?

„Minunat, Chip”, zice Mister Jimmy. „Nu te credeam în stare de asta.”

— Nu pot face aşa ceva.

— Angela, pe stradă preţul pentru scutire e două sute, aşa că nu-mi spune că nu se poate face. Acum n-am aşa mulţi bani, aşa că cer o favoare - de la o prietenă. Ce pot să-ţi facă, să te dea afară?

Se gândeşte.

— Tu unde ai să locuieşti?

— Unde naiba crezi? în apartamentul, meu, cu tine.

N-am putut să-mi dau seama de la-nceput ce crede despre ideea asta.

„Da”, zice Mister Jimmy, „şi după ziua de vineri poţi s-o dai afară când vrei.”

Nu e vina lui că nu înţelege. E precum coada, n-are imaginaţie. Totuşi, trebuie să scot căştile şi să le strâng în mână.

Între Angela şi uşă mai e doar un tip în costum. Se uită la el şi pe urmă înapoi, la mine.

— Nu mă culc cu tine.

— Nu?

Cred că nu mă vede când zâmbesc. N-are importanţă.

— Ei, ai face bine să te hotărăşti repede, pentru că e rândul tău şi să fiu al naibii dac-o să sparg uşa aia ca să te salvez.

Ezită, iar eu îmi dau seama c-o pierd. Poate că Mister Jimmy este un mai bun cunoscător ai caracterului decât am crezut. Simt cum ţipătul lui mititel îmi bâzâie în pumn.

— E *ilegal,* zice astronautul. Chem poliţia. Să nu faci asta, doamnă. Respingi *şansa* vieţii.

Când mă-ntorc să-l pleznesc, îmi dau seama c-am făcut o altă greşeală. Individul s-a retras din raza mea de acţiune şi, chiar pe întuneric, pot vedea că mă ameninţă cu un pistol, sau, cel puţin, cu ceva care arată suficient de-adevărat ca să-ncremenesc.

— N-am să-l las pe *nici unul* din voi să facă asta. Sunteţi

tineri. Aveţi tot *viitorul* dinainte.

Mă retrag din faţa pistolului, însă acesta mă urmează.

— Dă-i drumul şi-mpuşcă-mă, nemernicule. Cum spuneai, poliţaii sunt chiar după colţ. Le plac disperaţii, oamenii disperaţi sunt unii dintre cei mai buni clienţi ai lor. Uşa e deschisă, astronautule, dar noi ieşim din rând. Asta te face să fii următorul. Ar fi bine să te grăbeşti, altfel naveta o să plece fără tine.

Priveşte uşa deschisă, becul fără abajur, holul larg cu pardoseală de ciment. Sunt mai multe băltoace decât erau de dimineaţă şi licăresc *toate.* Coada ţipă la noi.

— Mişcaţi-vă, *mişcaţi-vă.*

Astronautul mărşăluieşte până în cadrul uşii, ca un erou de război acceptându-şi medalia, se răsuceşte şi îndreaptă pistolul spre mine.

În lumina ce vine din hol, pistolul arată încă şi mai adevărat. Când mă uit fix la ţeavă, e de o realitate *sclipitoare,* pentru că efectul întârziat, pe care l-am simţit venind toată ziua a sosit în cele din urmă. Pistolul începe să-mi cânte: „Vino cu noi, Chip, vino cu noi acum. Avem tot ceea ce vrei şi tot ceea ce trebuie să ştii.” Iar muzica mă plimbă către uşa albă, care-mi dau seama, în cele din urmă, că se deschide spre halucinaţia orbitoare ce nu se sfârşeşte niciodată. „Nu te putem lăsa”, cântă pistolul. „Îţi purtăm dragostea.” Şi seamănă atât de mult cu stilul lui Mister Jimmy, încât sunt nevoit, sunt nevoit, numai că Angela închide uşa cu un şut.

Se-aude un sunet ca o împuşcătură care-mi destramă efectul întârziat. Mă clatin, iar Angela mă prinde şi mă sprijin cu braţul pe umerii ei. Poate că-i doar cealaltă uşă, trântindu-se.

Privesc cum toţi cei din rând înaintează cu un pas, iar apoi îmi desprind lentila de contact a lui Mister Jimmy de pe ochiul drept şi-i dau drumul în punguţă, împreună cu căştile şi unitatea centrală.

Angela mă pilotează către stradă.

— Vrea careva să cumpere un ThinkMate? le zic tipilor în costum, care încă mai aşteaptă la coadă. Hei, e Matsushita veritabil!

[***Originally published in Asimov's Science Fiction, June 1991***]